

Włodzimiera Ziemińska-Odojowa

Młoteczno, pow. Braniewo. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 8, 181-182

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ułamki ceramiki i grudki polepy. Większą ilość materiału ceramicznego znaleziono jedynie w jamie nr 7, gdzie zalegały szczątki dwóch naczyń zasobowych.

Z okresu wpływów rzymskich pochodzi obiekt nr 8. Jest to niewielka, dość głęboka jama, w profilu trapezowata, zawierająca olbrzymią ilość przepalanej polepy oraz ułamki ceramiki.

Najliczniej na terenie osady reprezentowany jest okres wczesnośredniowieczny. Materiał z tego okresu wystąpił w 4 obiektach /jamy: 1, 2, 3 i 4/. Były to jamy typu półziemiankowego, w rzucie poziomym owalne /wymiaru jamy 4: długości - 3,80 m, szerokości - 2,00 m/, a w profilu nieckowate lub trapezowate. Wypełniska jam ciemno-szare, miejscami intensywnie czarne zawierały zwykle pojedyncze ułamki ceramiki, grudki polepy i przepalone kamienie. Materiał ceramiczny pozwala datować wyżej opisane obiekty na IX a być może również na schyłek VIII wieku.

Interesująco przedstawia się odkryta na badanej osadzie jama w kształcie rowka o szerokości 1,10 m i długości partii wyeksplorowanej około 4,00 m. W profilu sięgała ona nieckowato do głębokości 1,40 m. Wypełnisko zawierało sporą ilość ułamków lub większych fragmentów różnych naczyń, grudy polepy, pojedyncze kości zwierzęce, drobne węgliki drzewne oraz 8 przedmiotów żelaznych w tym ostrogę z niezachowanym, ruchomym kolcem. Charakter ceramiki wskazuje na jej późne datowanie w obrębie XV a być może XVI wieku. Opisany obiekt należy najprawdopodobniej identyfikować z jamą odpadkową.

ŁYSZKOWICE, pow. Poddębice
Stanowisko 1

patrz
okres wpływów rzymskich

MŁOTECZNO, pow. Braniewo
Stanowisko 3

Muzeum Mazurskie
w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Włodzimiera Ziemińska-Odojowa. Finansował WKZ w Olsztynie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko ciałopalne wczesnośredniowieczne z V i VI w.n.e.

Cmentarzisko położone jest na krańcu piaszczystego wyniesienia około 1 km na północny wschód od Braniewa między drogą a torami kolejowymi /miejskie wysypisko śmieci/.

Badania miały charakter ratowniczy. Wykopy usytuowano wzdłuż wschodniej krawędzi eksploatowanej piaśnicy, w jej zakolu o długości około 65 m. Przebadano teren o powierzchni 280 m², średnio do głębokości 80 cm.

Na północ i wschód od badanego systematycznie obszaru założono dwa rowy sondażowe o długości 20 i 15 m. Wyeksplorowano 57 pochówków ciałopalnych, w tym 3 popielnicowe i 54 jamowe. Liczba pochówków na tym obiekcie wynosi 61 / 4 pochówki uzyskano w trakcie interwencji terenowej w roku 1973/. Gęstość występowania pochówków wynosi 20 na 100 m². Wkopy grobowe stanowiły płytkie jamy niekiedy z intensywną spalenizną lub głębokie, duże jamy o brunatnym tłustym wypełnisku. Materiał kostny zachowany szczątkowo. W dwóch wypadkach zaobserwowano w jamach szczątki kości zwierzęcych. W jednym wypadku stwierdzono na powierzchni jamy obstawę z kamieni. Zaobserwowano również jamy przykryte pojedynczymi kamieniami. Obserwacje stratygraficzne sugerują, że cmentarzysko mogło być użytkowane w dwóch fazach. Wyposażenie pochówków należy do rzadkości. Prawie we wszystkich pochówkach jamowych odkrywano gruz ceramiczny. Do bogato wyposażonych należą nieliczne groby popielnicowe.

Badania pozwoliły na określenie charakteru i chronologii stanowiska, ustaliły w przybliżeniu granicę występowania pochówków oraz rejon zniszczenia obiektu.

MOGILNO

Katedra Archeologii Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu

Badania prowadziły dr Jadwiga Chudzikowa /autorka sprawozdania/, mgr Olga Romanowska, mgr Wiesława Matuszewska-Kola. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Zespół klasztorny pobeńdyktyński. Osada wczesnośredniowieczna /VIII-X w./, gród wczesnośredniowieczny /X-XII w./, obiekt klasztorny /XI-XVII/.

Tegoroczne prace skoncentrowano przede wszystkim na terenie obiektu sakralnego, a tylko jeden wykop przeprowadzono na zewnątrz, od wschodniej strony klasztoru.

Badaniami objęto zakrystię. Szeroko płaszczyznowe wykopy, pozwoliły na prześledzenie wszystkich kolejnych przemian architektonicznych, jakie miały miejsce na tym niewielkim odcinku. Ustalono, że pomiędzy XV a XVIII wiekiem, pomieszczenie obecnej zakrystii /przypuszczalnie tej funkcji pierwotnie nie pełniło/, uległo trzykrotnym przebudowom. Natomiast w wieku XIII/XIV w miejscu zakrystii biegł mur obronny klasztoru, zalegający obecnie na głębokości 4,10 m od poziomu podłogi zakrystii, którego fundament stanowiły kamienie oraz wtórnie użyte ciosy romańskie. Pochodzą one zapewne z pierwszej przebudowy kościoła romańskiego, którą wstępnie datuje się na koniec XIII wieku.